

k provedení věci byl delegován krajský, pokud se týče okresní soud v Jihlavě.

Nejvyšší soud je po zákonu (§ 74, odst. 2 tr. ř.) povolán rozhodovati pouze o odmítnutí celého sborového soudu druhé stolice. Na toto rozhodování je se nejvyššímu soudu omeziti, i když žadatel zároveň odmítá i jiné soudy kategorie nižší. Byť bylo uznati, že není v zájmu procesní ekonomie a zejména urychlení trestního řízení, děliti rozhodování o takové kumulativní žádosti mezi různé instance, nemělo by rozšiřování pravomoci nejvyššího soudu na rozhodování v širším rozsahu, než uvedeno, opory v zákoně, jenž nezná takové devoluce, a nedoporučovalo by se ostatně ani z důvodů věcných, poněvadž nutno předpokládati, že přímo nadřízený soud bude nejlépe informován o poměrech ve svém obvodu.

Proto nutno rozhodnutí o odmítnutí krajského soudu v Chrudimi a v Kutné Hoře vyhraditi vrchnímu soudu v Praze, jemuž bude další zaříditi i co do odmítnutí okresních soudů v Německém Brodě a v Humpolci. V té příčině uvědomil si nejvyšší soud, že zákon, stanově v § 74, odst. 2 tr. ř. příslušnost radní komory sborového soudu první stolice k rozhodování o zamítnutí o k r e s n í h o s o u d c e, neřeší případ, že jde o zamítnutí celého okresního soudu.

Proto nejvyšší soud v případech Nd I 526/32 a Nd II 60/33 rozhodl, že o zamítnutí celého okresního soudu rozhoduje soud vrchní; je v té příčině ve shodě s názorem Mayerovým, Handbuch I, str. 301 a Storchoým I, stránka 207. Srovnej též článek J. v. W. v Gerichtszeitung z roku 1878, čís. 92, str. 366.

Pokud pak jde nyní o odmítnutí vrchního soudu v Praze, obviněný ani nenaznačuje, že vrchní soud v Praze v dalším údobí trestního vyhledávání bude míti účast na nějakém rozhodování, takže žádost obviněného za zamítnutí vrchního soudu v Praze je úplně bezpředmětná, nehledíc ani k tomu, že obviněný neuvádí zákonné důvody pro zamítnutí vrchního soudu. Bylo proto žádost obviněného zamítnouti jako bezdůvodnou.

Navrhuje-li pak obviněný zároveň delegaci krajského soudu v Jihlavě, budiž předně zdůrazněno, že vrchní soud v Praze odňal usnesením ze dne 31. srpna 1937 tuto trestní věc, zahájenou u krajského soudu v Kutné Hoře, tomuto soudu a přikázal ji k projednání krajskému soudu v Chrudimi. Toto delegační rozhodnutí nechal obviněný, nepodav stížnost ve smyslu § 63, odst. 2 tr. ř., vejíti v moc práva, takže nejvyšší soud nesmí již rozhodovati o nějaké stížnosti do tohoto delegačního opatření. Pokud pak má na mysli delegaci ve smyslu § 63 tr. ř., neuvádí žadatel žádné důležité důvody po rozumu ustanovení § 62 tr. ř.

Čís. 6055.

Vlastníku a vydavateli periodického tiskopisu, v němž byl uveřejněn urážlivý článek, nelze uložit ručení za útraty trestního řízení, jichž náhrada byla uložena osobě, která není ani vlastníkem, ani vydavatelem, ani redaktorem onoho časopisu.

Bezplatné uveřejnění rozsudku v časopise, který uveřejnil urážlivý článek, lze na návrh žalobců uložit jen odpovědnému redaktoru a vydavateli tohoto časopisu, nikoli jiné osobě, i když byla odsouzena.

Obžalovanému nelze uložit, aby rozsudek bezplatně uveřejnil v jiném periodickém tiskopise (§ 12, odst. 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.), nýbrž může být jen soukromému žalobci na jeho návrh přiznáno právo, aby v něm dal rozsudek uveřejnit na útraty obžalovaného.

Pokud jde o způsob rozhodnutí ve smyslu poslední věty § 292 tr. ř., není nejvyšší soud vázán návrhem zmateční stížnosti pro zachování zákona.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1937, Zm I 960/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti podané generálním prokurátorem k zachování zákona do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem utrhaní na cti podle §§ 2, 3 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., uznal takto právem:

Rozsudkem krajského soudu ze dne 15. května 1937 byl porušen zákon, a to 1. v ustanovení § 10, odst. 1 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n. výrokem, že vlastník a vydavatel periodického tiskopisu »Ch. L.« ručí rukou společnou a nerozdílnou za útraty trestního řízení a útraty vzniklé a přisouzené soukromému žalobci, 2. v ustanovení § 7, odst. 1 téhož zákona výrokem, že se obžalovanému ukládá, aby bezplatně a bez poznámky uveřejnil v časopise »Ch. L.« na stejném místě a stejným písmem výrok rozsudkový, a to v čísle nejbližší příštím po nabytí právní moci rozsudku, 3. v ustanovení § 12, odst. 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. výrokem, že se obžalovanému ukládá, aby bezplatně a bez poznámky uveřejnil v časopise »P.« stejným písmem výrok rozsudkový, a to v čísle nejbližší příštím po nabytí právní moci rozsudku. Výrok pod bodem 2. uvedený se zrušuje. Zrušuje se i výrok pod bodem 3. uvedený a zároveň se vyslovuje, že je soukromý žalobce podle § 12 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. oprávněn uveřejnit jednou rozsudkový výrok bez důvodů (se změnami, vyplývajícími z tohoto rozhodnutí) v časopise »P.« v H. stejným písmem, jakým byl vytištěn urážlivý článek, v čísle nejbližší následujícím poté, co bude zpraven o tomto rozhodnutí, na útraty obžalovaného, jejichž výše však nesmí přesahovati 150 Kč.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu ze dne 15. května 1937 byl obžalovaný uznán vinným přečinem utrhaní na cti podle §§ 2, 3 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. a odsouzen vedle trestu na svobodě také podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů trestního řízení a podle §§ 390, 393 tr. ř. k náhradě útrat právního zastoupení soukromého žalobce ve výši, která bude stanovena po pravoplatnosti rozsudku. Zároveň vyřčeno, že podle § 10 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n.

vlastník a vydavatel periodického tiskopisu »Ch. I.« (v němž byl inkriminovaný článek uveřejněn) ručí rukou společnou a nedílnou za tyto útraty trestního řízení a soukromého žalobce. Podle § 7 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n. uložil soud obžalovanému, aby bezplatně uveřejnil výrok rozsudkový v časopisech »Ch. I.« a »P.«, a to v číslech nejbližší příštích po nabytí právní moci rozsudku.

Proti těmto výrokům nebyl podán opravný prostředek ani se strany obžalovaného a soukromého žalobce, ani se strany vlastníka a vydavatele periodického tiskopisu »Ch. I.«, jimž byl na příkaz nejvyššího soudu rozsudek podle § 12, odst. 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n. dodatečně doručen (§ 12, odst. 3, 4, § 7, odst. 2 cit. zák. a § 33, odst. 1, čís. 3 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.), takže náprava řádným opravným prostředkem není možná.

Těmito výroky byl však porušen zákon v ustanoveních níže uvedených:

Podle výslovného předpisu § 10, odst. 1 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n. ručí vlastník a vydavatel periodického tiskopisu rukou společnou a nerozdílnou za útraty trestního řízení (počítajíc v to i útraty uveřejnění rozsudku podle § 12 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.), jejichž náhrada byla uložena (nebo soudním smírem podjata) některému z nich neb odpovědnému redaktoru.

Tato podmínka není v souzeném případě splněna, poněvadž obžalovaný byl nalézacím soudem odsouzen jako osoba, která inkriminovaný článek sepsala a dala uveřejnit, a to nikoli jako vlastník, vydavatel nebo odpovědný redaktor časopisu, v němž byl článek uveřejněn. Porušení zákona je tudíž v tomto bodě zřejmé.

Pokud jde o výrok o uveřejnění odsuzujícího rozsudku, jímž se dostává soukromému žalobci zadostiučinění, činí zákon rozdíl mezi uveřejněním odsuzujícího rozsudku v periodickém tiskopisu, v němž byl inkriminovaný článek uveřejněn, a uveřejněním odsuzujícího rozsudku v jiných periodických tiskopisech.

Uveřejnění (bezplatně) v periodickém tiskopise, v němž byl inkriminovaný článek uveřejněn, uloží soud podle § 7, odst. 1 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n. na návrh žalobce odpovědnému redaktoru a vydavateli tohoto tiskopisu, a to bez ohledu na to, že byla odsouzena jiná osoba než právě odpovědný redaktor a vydavatel (viz rozh. čís. 5728 Sb. n. s.).

K uveřejnění v jiných (nejvýše dvou) periodických tiskopisech na útraty odsouzeného přizná soud podle § 12, odst. 1 zák. čís. 198/1933 Sb. z. a n. právo žalobci k jeho návrhu. Také zde, kde nalézací soud posuzoval oba případy uveřejnění rozsudku mylně podle § 7 zák. čís. 124/1933 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n. a uložil v obou případech uveřejnění rozsudku mylně přímo obžalovanému, je porušení zákona zřejmé.

Bylo proto podle §§ 33 a 292 tr. ř. vyhověno zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona a uznáno, že byl uvedenými výroky napadeného rozsudku porušen zákon.

Podle § 292 tr. ř. může nejvyšší soud kromě výroku, že napadeným rozsudkem, usnesením neb postupem byl porušen zákon, podle svého uvážení učiniti i další opatření ve smyslu posl. věty tohoto paragrafu, pokud je to ve prospěch obžalovaného. Z toho plyne, že zrušovací soud je vázán zmateční stížností na zachování zákona jen potud, že nemůže ve smyslu § 292, druhá věta tr. ř. jednati a rozhodovati o jiných bodech napadeného rozsudku, usnesení nebo postupu, než pokud bylo navrženo ve zmateční stížnosti pro zachování zákona; že však jí není vázán, pokud jde o způsob rozhodnutí ve smyslu § 292, posl. věta tr. ř., a že tudíž smí učiniti takové opatření, i když nebylo navrženo zmateční stížností na záštitu zákona.

Nejvyšší soud neshledal příčiny k takovému opatření, pokud jde o výrok 1., neboť tento výrok se netýká obžalovaného, nýbrž osob třetích, které se proti němu ani nebránily opravnými prostředky.

Ježto však však není vyloučeno, že by obžalovaný byl podle protizákonného výroku 2. povinen nahraditi útraty uloženého mu uveřejnění rozsudku v časopise »Ch. I.«, použil nejvyšší soud ustanovení posl. věty § 292 tr. ř. a výrok ten zrušil.

Poněvadž zrušením výroku 3. odpadne pro obžalovaného povinnost, aby se sám staral o uveřejnění rozsudku v časopise »P.«, a ježto je k jeho prospěchu, bude-li náhrada za toto uveřejnění omezena určením její nejvyšší částky, bylo i co do výroku 3. rozhodnuto podle § 292, posl. věta tr. ř. a § 12 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. tak, jak se stalo.

Čís. 6056.

Propadnutí zbraně podle § 36 zbrojního patentu jako vedlejší trest může býti vysloveno jen u zbraně, pro jejíž nošení byl pachatel odsouzen, a to jen tehdy, patří-li pachateli samému nebo osobě, která se zaviněně zúčastnila jejího neoprávněného nošení.

Za propadlou může býti prohlášena jen zbraň neoprávněně nošená, nikoli i zbraň pouze držaná (pokud nejde o zbraň zakázanou ve smyslu §§ 2, 8, 32 zbrojního patentu, jejíž držení již samo o sobě je soudně trestné).

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1937, Zm I 981/37.)

Srov. rozh. čís. 4026/14 víd. sb., čís. 570 Löfflerovy sbírky, čís. 2645, 3167, 3902, 4411 Sb. n. s. tr.

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti podané generální prokuraturou k zachování zákona do rozsudku okresního soudu v P. ze dne 25. září 1937, jímž byli uznáni obžalovaní A. a B. vinnými přestupkem pokusu krádeže podle § 8, 171, 460 tr. z. a přestupkem podle § 36 zbroj. pat. a obžalovaný A. krom toho i přestupkem dokonané krádeže podle § 171, 460 tr. z., takto právem: